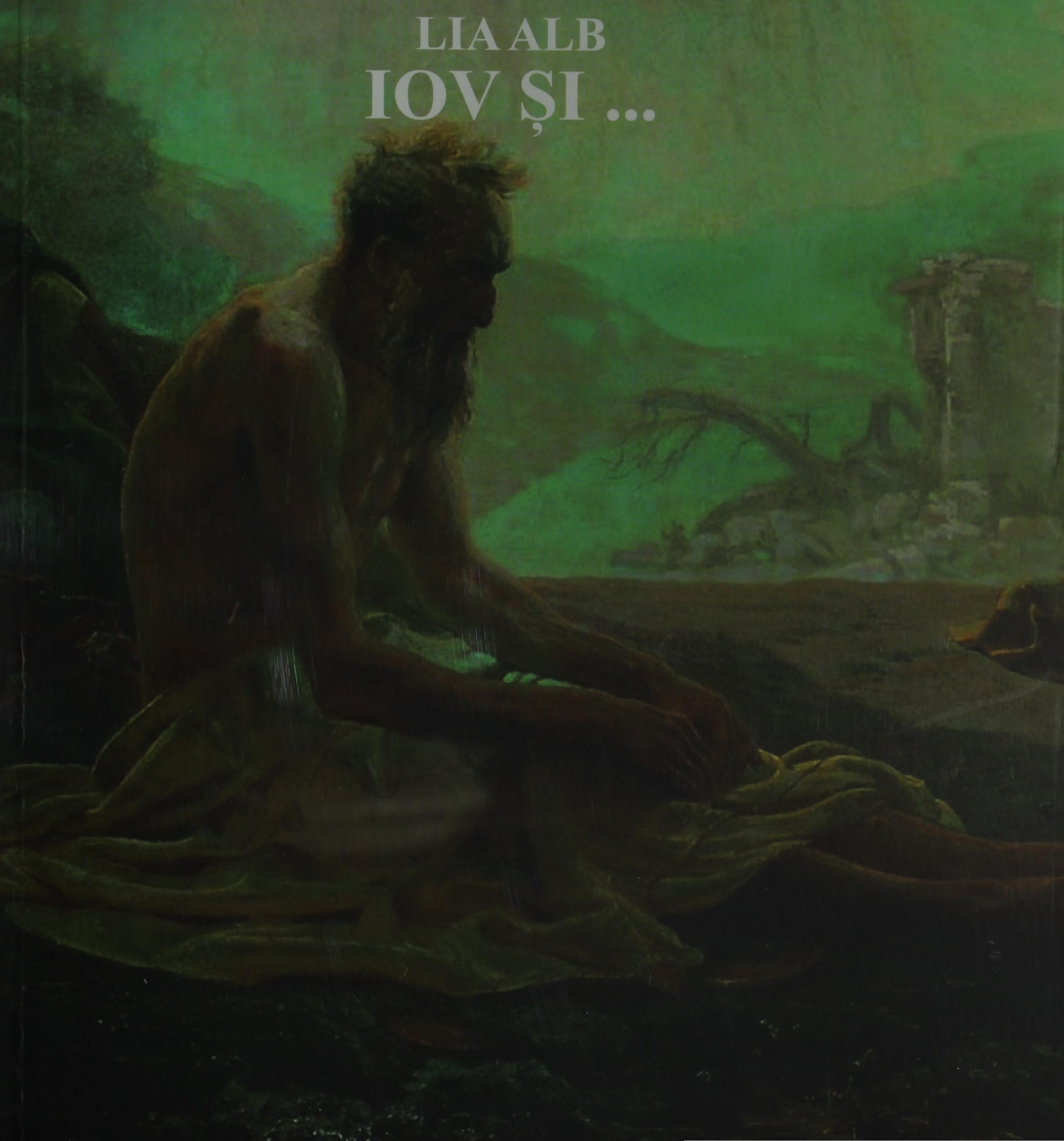

LIA ALB
IOV ȘI ...

LIA ALB

IOV ȘI ...

IOVA ȘI ...

Editura

Gutenberg Univers

Arad 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALB, LIA

Iov și... Iova și / Lia Alb. - Arad : Gutenberg Univer, 2021

ISBN 978-606-675-325-8

821.135.1

Gutenberg
TIPOGRAFIE ȘI EDITURĂ

Tipărit la Tipografia Gutenberg
310158 – Arad, Calea Victoriei Nr. 41
Tel.: 0257 254 330, Fax: 0257 254 339
E-mail: ntp@gutenbergarad.ro
www.gutenbergarad.ro

Dreptul Iov - Aurel Dico - pictor icoane și artă monumentală

Cuvânt înainte

Optimiștii spun că e musai să vezi într-o nenorocire și partea ei luminoasă și să o folosești. Ai naibii, cam au dreptate: dacă nenorocirea nu te-a lovit în plin și i-ai supraviețuit, e chiar o datorie să o storci de tot ce are mai bun în ea. Se poate? Sigur că da! Sunt și dovezi, începând cu lov și terminând cu lumea literară românească. Cum povestea lui lov se știe – iar dacă nu, o veți (re)citi chiar între aceste coperte –, am să vă reamintesc că pandemida ce a lovit întreaga lume, inclusiv țara noastră, a avut și niscai efecte benefice. Nu doar pentru că poluarea a scăzut, fiindcă industriile au cam pus lacătul pe porți, iar planeta și-a mai încetinit nițel cursa spre punctul de fierbere, nu doar că oamenii au stat pe acasă și s-au cunoscut mai bine, atât pe sine, cât și între ei, nu doar că spălatul mâinilor, des și apăsător, a devenit un sport național, ci mai ales întrucât a crescut fulminant creativitatea. În toate domeniile, dar în special în arte. Iar în literatură, cu asupra de măsură. Am aflat asta de la mai mulți editori, care mi-au mărturisit că nu prididesc să citească și să publice manuscrisele pe care autorii români le-au așternut în pandemie, iar acum doresc cu ardoare să le trimită în lume, sub formă de cărți, ca să facă întoarcerea semenilor la normalitate (iar cititul e, firește, normal, mai ales în România) mai plăcută.

Da, s-a scris din greu, o știu și de la confracții literați, o recunosc și eu. Păi ce poți face dacă asta ți-e pasiunea, iar timp ai berechet, că așa zice ordonanța de urgență? Prin urmare, în viitorul apropiat librăriile și siteurile specializate în vânzarea de cărți vor fi doldora de noutăți. Între ele și cea a doamnei Lia Alb, care a folosit chiar pandemia de COVID-19 ca intrigă în această nouă carte a Domniei Sale.

Cele două planuri ale narațiunii îi au drept personaje pe biblicul Iov și pe contemporana Iova. Cea din urmă află că fetele ei au fost contaminate cu SARS-CoV-2 și că sunt bolnave. Ea, ca prin miracol, a scăpat de virus. Cum? Nu asta e întrebarea ce-o bântuie pe mamă, ci de ce copilele ei au intrat în ghearele bolii aducătoare de moarte. Ce au greșit ele? Ori ce a făcut ea strâmb încât acest blestem să se abată asupra ființelor pe care le iubește mai mult decât pe sine? Va avea soarta lui Iov? Se va întâmpla o minune? Ar trebui să se revolte? Unde și cum să găsească ieșirea, în ce fel să-și salveze fiicele? Din căutarea și găsirea răspunsurilor, Lia Alb construiește o poveste intensă și emoționantă, ce ar putea fi oricând adevărată. Așa cum a fost și este cea a lui Iov.

Robert Șerban

A

Vechiul Testament, Cartea lui Iov, Capitolul 1

1 Era odată în ținutul Uz un om pe care îl chema Iov
și acest om era fără prihană și drept.

2 Și i s-au născut șapte fecori și trei fete.

3 El avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de
boi și cinci sute de asini și mulțime mare de slugi. Și omul acesta era
cel mai de seamă dintre toți răsăritenii.

xxx

Era odată în ținutul dintre Munții Carpați și Dunăre o muiere pe
numele său Iova. Era cinstită și nu încălcase nicicând după voia sa legile
omenești, străduindu-se să le respecte și pe cele divine.

Putem spune că-l iubea pe Cel de Sus, se ruga în apartamentul de
la etajul 7 și uneori se închina în biserica din centrul orașului, mai ales de
Paști și de Crăciun, când se spovedea, îngenuncheată în fața bătrânului
preot ce-i botezase cele două fete.

Domul Capaelei Beeson de la Universitatea Samford

B

Vechiul Testament, Cartea lui Iov

Iov își pierde averea, copiii și sănătatea, i s-au luat oile și cămilele, servii.

Capitolul 1

19 Și iată că un vânt puternic s-a stârnit dinspre pustiu și a izbit în cele patru colțuri ale casei și casa s-a prăbușit peste tineri și ei și au murit.

xxx

Într-o bună dimineață, la știrile de la ora 7 prezentatorul TV a anunțat că Pandemia și-a întins ghearele până în ținutul ei.

Peste noapte, patronul librăriei unde fusese mulțumită printre rafturile cu cărți, unde organizase lansări spectaculoase, unde scriitorii cunoscuți citeau din scrieri o pagină nouă, unde iubitorii cărților ascultau cumiți, cereau autografe și mai ales cumpărau cartea sărbătorită - acum patronul, stingher, i-a spus că-i nevoie să închidă afacerea, care nu mai aduce profit, că nimeni nu mai cumpără cărți, și nu numai tinerii, chiar și moșneguții stau pe *face-book* sau *on line*.

Peste o lună s-a instalat starea de alertă, apoi de urgență - vorbe noi ce seamănă spaimă.

“Fetele mele sunt studente.

Când s-a așezat starea de urgență, cele două fete, cu fețele lipite de calculatoarele atotștiutoare în apartamentul de la etajul 7, au dat semnele Pandemiei.

Tuse, amețeli fierbinți... Cum să le doftoricesc? Comprese reci, paracetamol, plăcinte fără gust... Aiurea...

Disperată, am chemat Salvarea. Li s-a făcut testul Covid. Le-au internat de urgență la Secția ATI de la marginea orașului. Pe amândouă.

Noroc că alți tineri, care, mai isteți, mai deschiși spre alte lumi, că nu lucrau degeaba la IT, au reușit să ajungă într-o țară cu rată de infectare mai scăzută, cu spitale mai dotate, unde cugetam în van că au șanse de scăpare...”

Omul cu o mie de chipuri - fotografie de Ștefan Rudolf

C

Vechiul Testament, Cartea lui Iov, Capitolul 1

20 Atunci Iov s-a sculat, și-a sfâșiat veșmântul, s-a ras pe cap și, căzând la pământ, s-a închinat,

21 Și a rostit: “Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!”

22 Și întru toate acestea, Iov nu a păcătuit și nu a rostit niciun cuvânt de hulă împotriva lui Dumnezeu.

xxx

De frica Morții, Iova și-a tăiat bucăți-bucățele o față de masă albastră, din care a cusut la mașina Ileana măști, măști, măști, măști albastre ce trebuiau purtate la ordinul Guvernului, al doctorilor.

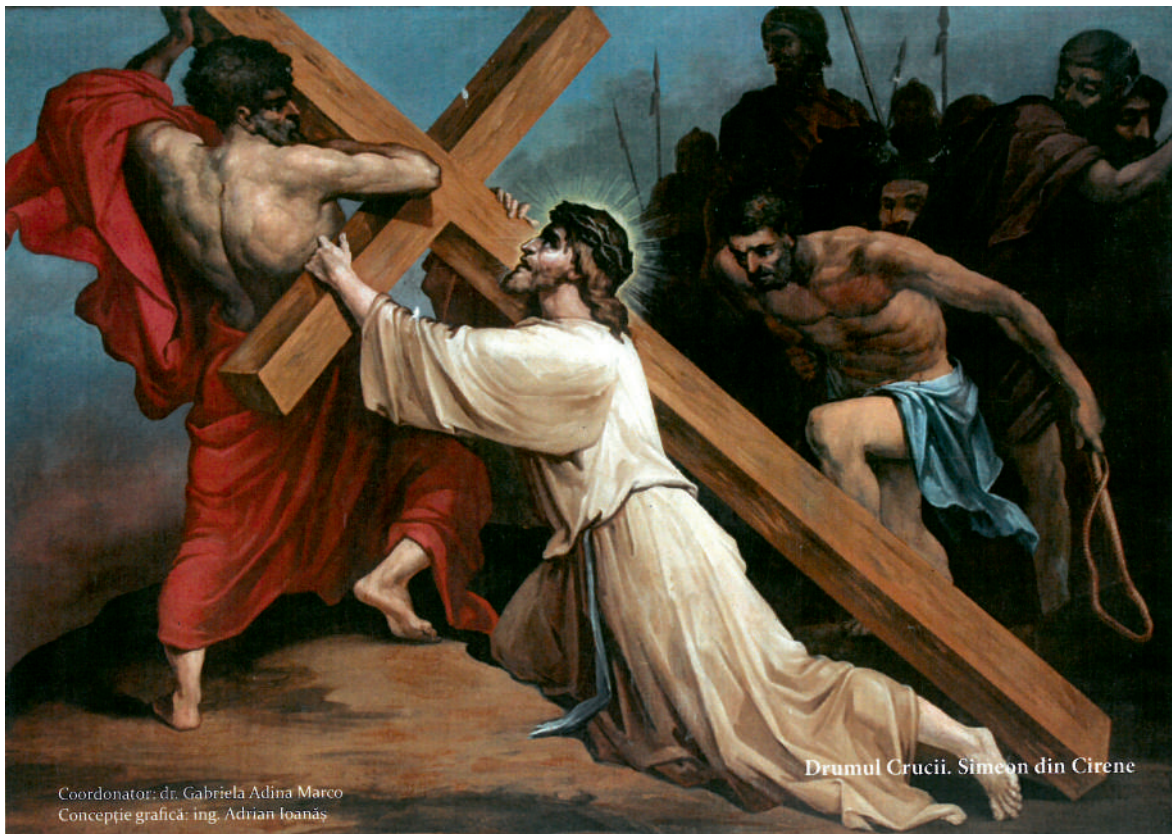
A împrăștiat dezinfectantul pe scara blocului, să-i apere pe ceilalți.

A scris cu rujul roș-aprins, ce-l folosea uneori în fața cititorilor librăriei la vreo lansare, cuvintele fetelor, care, încrezătoare, nu purtasera nici mască, nici spirt într-o sticlă în poșetă.

“Mamă, dumneata ne-ai așezat în fiecare seară în genunchi și spuneam *Tatăl Nostru*. Dumneata ne-ai învățat că suntem surorile lui Iisus. Concluzia e clară - dacă suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, suntem frații, surorile, lui Iisus.”

A mai scris cu sângele ce-i izvora din inimă:

“Doamne, dă-mi puterea să înțeleg TAINA.”

Coordonator: dr. Gabriela Adina Marco
Concepție grafică: ing. Adrian Ioanăș

Drumul Crucii. Simeon din Cirene

Icoană în frescă - pictor Ioan Zaicu - Biserica Ortodoxă Română Nădlac

Vechiul Testament, Cartea lui Iov, Capitolul 3

1 După aceea, Iov a deschis gura sa și a blestemat ziua în care s-a născut.

2 Și Iov a vorbit și a zis:

3 “Piară ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: un prunc de parte bărbătească s-a zămislit!

25 De ceea ce mă tem, aceea mi se întâmplă și de ceea ce mi-e frică tocmai de aceea am parte.

26 N-am nici tihnă, nici odihnă, nu-mi găsesc nicio pace și zbuciumul mă stăpânește.”

xxx

Durerea lovei s-a înfipt în hainele sfâșiate, noapte de noapte i-a încleștat fălcile, o gheară s-a strâns în jurul gâtului, încât n-a mai putut să înghită, se îneca la orice îmbucătură, chiar și cu pâine.

Și Iova, cu trupul ca firul de trestie, se tânguia, hrănită cu ceai și cartofi pisați, făcea naveta cu tramvaiul 7 până la Spitalul Covid de la marginea orașului, unde dădea târcoale clădirii, înconjurată cu gard de sârmă, până când, sleită, se ghemuia pe o ridicătură de pământ și se ruga:

“Învață-mă, Doamne, să trăiesc cu moartea în casă, cu moartea de mână, în fiecare clipă din zi și din noapte.

Și fetele mele. Cu calculatorul lor înțelept...?

- Se schimbă oamenii. Căldicei. Ele căutau răspunsuri pe măsura vârstei.

- Am impresia că ele vorbeau o altă limbă - *like*-uri, SMS-uri, poate aventuri închipuite - nu știu...

- Pentru că n-ai vrut. Sau n-ai descifrat tinerețea lor...”

Icoana Maicii Domnului cu Pruncul Iisus - Făcătoare de Minuni
Mănăstirea Hodoș-Bodrog

E

Vechiul Testament, Cartea lui Iov, Capitolul 2 - Prietenii

6. Și Domnul a zis către Satan: "Îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui!"

7. Atunci Satan a plecat dinaintea Domnului și a lovit pe Iov cu lepră, din tălpile picioarelor până la creștetul capului.

11 Iar trei prieteni ai lui Iov au aflat despre toate aceste nenorociri care dăduseră peste el și au venit fiecare din țara lui și ei erau: Elifaz din Teman, Bildad din Șuah și Țofar din Naamah. Ei se înțeleșeră împreună să vină să împărtășească durerea lui și să-l mângâie.

12 Și când el și-a ridicat ochii de departe nu l-au mai recunoscut. Atunci au slobozit glasurile lor, s-au tânguit și și-au sfâșiat fiecare veșmântul și și-au presărat capul cu țărână.

13 Apoi au șezut pe pământ, lângă el, șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună niciun cuvânt, căci vedeau cât este de mare durerea lui.

xxx

Trei prietene - o mondenă superbă, iubitoare de seriale romanțioase, *face-book*-istă de prim rang, o asistentă medicală dedicată și o credincioasă practicantă -, aflând de nenorocirea ce s-a abătut peste mama fetelor, muiere fără de bărbat, au sunat pe celularul mereu închis, au încercat să bată la ușa zăvorâtă de la etajul 7 din blocul-turn, socotind că trebuie să fi greșit ea cu ceva...

Andrei Șchiopu - Destin

F

Vechiul Testament, Cartea lui Iov

Iov este muștrat de prietenul său Elifazar că ar fi făcut păcate grele în fața Domnului, dar îl și încurajează.

Capitolul 5

17 Fericit este omul pe care Dumnezeu îl muștră! Și să nu disprețuiești certarea Celui Atotputernic.

18 Căci El rănește și tot El leagă rana, El lovește și mâinile Lui tămăduiesc.

19 De șase ori din nevoi te va scoate, iar a șaptea oară răul te va ocoli.

La fel și cel de-al doilea prieten, Bildad.

Capitolul 8

13 Tot așa se întâmplă cu toți aceia care uită pe Dumnezeu și așa se veștejește nădejdea celui nelegiuit.

14 Încrederea lui e spulberată și bizuința lui este o pânză de păianjen.

15 Se sprijină pe casa sa, dar ea nu se ține; se agață de ea, dar casa se prăvale.

Vorbește cel de-al treilea prieten, Țofar.

Capitolul 11

7 Descoperi-vei tu care este firea lui Dumnezeu? Urca-vei tu până la desăvârșirea Celui Atotputernic?

8 Ea este mai înaltă decât cerurile. Și ce vei face tu? Ea este mai adâncă decât împărăția morții. Cum vei pătrunde-o tu?

9 Măsura ei este mai lungă decât pământul și mai lată decât marea. 27

Venind și rândul lui Iov să le răspundă și chiar să-i mustre, “din amărăciunea sa”, că s-au făcut judecători ai unui semen aflat în suferință, Iov își amintește de fericirea pierdută.

Capitolul 29

2 “O, dacă aș fi încă o dată ca în lunile de mai înainte, ca în zilele când Dumnezeu mă ocrotea,

3 Ca atunci când El ținea strălucitoare deasupra capului meu candela Sa și, luminat de ea, eu străbăteam prin întuneric!

4 De ce nu sunt încă o dată ca în zilele toamnei mele, când Dumnezeu ținea parte cortului meu,

5 Când Cel Atotputernic era încă cu mine și împrejurul meu stăteau feciorii mei...”

Intervine între vorbele celor patru prieteni și Elihu, care încheie oarecum cele spuse despre cauzele suferinței. Sunt de cele mai multe ori încercări ale credinței sale. Domnul trimite asupra celui drept pedepse, care să-l încerce și să-l curețe de păcate.

Ioana, apropiata lovei, cândva, după slujba vecerniei, i-a șoptit:

“N-ai reușit să calci piatra încinsă pe scara credinței. Ești călduță doar.”

Atunci Iova nu s-a străduit să priceapă, să pătrundă vorbele, cu atât mai mult cu cât chipul mereu îmbrobodit cu o basma albastră și fustele negre prăfuite, că atingea pământul cu poalele încrețite, îi provocau un zâmbet la colțul gurii.

Tot de la TV a aflat că-i în “izolare la domiciliu”, așa se cheamă acum, cu Pandemia, închisoarea de acasă.

Doar când s-a înduplecat să-i răspundă la telefon a îndrăznit din nou:

- Au trecut zilele când te înfruptai cu carne chiar și-n Postul Mare. Poate ar fi bine să citești *Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului* - ajută, crede-mă și tu măcar o dată.

Noi, cei din Biserică, ne vom ruga pentru fetele tale. Dimpreună. Poate s-ar fi convenit să-ți fi dus pruncii mai des în Curtea Domnului.

- Cum îndrăznești? - Iova a simțit că i se rup măruntaiele.

- Roagă-te. Și Părintele, că știe și dumnealui, se roagă pentru voi.

- Mulțumesc.... îngăimă Iova. În curtea bisericii se ține slujba?

- Cu distanțare și cu mască... Bea și tu o ceașcă de ceai.

De tei. Fierbinte.

- Ard pe dinăuntru, Iova. Ceaiul nu stinge focul...

- Ai fost liberă, draga mea, ca să accepți invitația divină. Noi, îmbroboditele, cum ne ironizați voi, cu coafurile înalte, neacoperite în fața Icoanei, noi am așteptat chemarea, am fost invitatele Domnului... Fetele tale au fost lovite. Doborâte. Vremelnic. Dacă...

- Cum dacă? - urlă Iova, mai să arunce telefonul.

- Dacă tu cea dintâi vei învăța lecția Pandemiei. Tu, mama lor...

Toiagul tău, toiagul suferinței nemăsurate, te ajută dacă îl sprijini pe credință și curățenie pe dinlăuntrul tău și fapte bune pe dinafară ta...

Ileana, cea de-a doua prietenă, enervată, a rupt pecetea tăcerii, sunând de zece ori și trimițând zece mesaje unul după altul, până când firul telefonului a funcționat.

- Nu mai suport să-mi văd toaletele atârinate în dulap, nepurtate de luni de zile. De fapt, unde, unde să le port? Spune și tu... La aprozarul din colț, printre babele cu cărucioarele pline? Zarzavaturi, cartofi, varză și fasole uscată...

Sau când alerg de una singură pe Malul Mureșului? Mă sufoc, ce să-ți spun... Masca asta afurisită...

Mă dichiseam când serveam o cafea cu frișcă pe Tarasa de la Continental. S-au închis și cafenelele, restaurantele...

Iova a simțit că-și pierde cu totul și bruma de răbdare

- Cum îndrăznești să-mi vorbești de zdrențe, de terase? Ești dusă cu capul... Fetele mele... erați apropiate, erai confidenta lor... Îți amintești când ați bătut mollul o zi întreagă? Ce căutați oare?

- Fuste plisate, dragă...

Iova se trânteste la pământ și urlă:

- Auzi, Doamne?! Fuste plisate! Du-te la spital, Ileano! Acolo, la Covidul de la marginea caselor, a oamenilor. Poate că perfuzatii, morții, au nevoie - de fuste plisate...

- Termină, nebuno... Să-ți pui cenușă în cap nu folosește nimănui. Ai să vezi că vom merge cu toate, cu fetele, la moll, chiar și tu, băbătie...

- L-au ispitit pe Dumnezeu, Ileano. Și ele și alții de leatul lor
- Ție ți-a sucit mințile Ioana și îmbroboditele alea. Nu aveți ambiția de a le pătrunde gândurile frumoase, idealurile, dorințele, frustrările - Ei...
- Și tu?
- Eu am pagină de *face-book*. Am peste o mie de prieteni...
- Virtuali!
- Fetele socotesc că-s reali, fără corp, doar cu idei - medicamentul singurătății, reale sau închipuite.
- Ce suferință! Dar cărțile? Ce facem? Le dăm foc?
- Și una și alta.

Irina, cea de-a treia prietenă, îmbrăcată în costumul de protecție, cu fața împietrită, protejată de un plexiglas transparent, cu părul strâns bine într-un coc încâlcit sub gluga albă, privea prin geamul din holul spitalului, neputându-și dezlipi ochi oboșiți după zece ore din tura de noapte, o săgeta cu privirea prin fereastra ferecată șoptind hârâit:

- Pleacă acasă... Nu te mai învârti în jurul spitalului. Fetele sunt în grija mea. Fetele noastre... Când le-au adus, inconștiente, sufocându-se sub cearșafurile boțite, mai-mai să mă lase și bruma de putere cu care mă târâi câteodată, după douăsprezece ore, de la un pat la altul, printre muribunzii sufocați cu perfuziile atârinate ca niște șerpi roșiatici...

Atunci, imposibil de explicat, ți-am văzut ochii, Iova. Știu că mamele au o privire doar a lor. Habar n-am cum reușești să te strecuri în curtea Covidului.

Te amăgești că poți ajuta în vreun fel.

Trăiești ca mine, ca toți de aici, cu frica lipită de piele. De-ar fi în puterea mea să fiu Profesorul Fricii.

N-am pus geană pe geană când am aflat că voi fi detașată la Secția ATI- Covid. În acea noapte, înainte de a îmbrăca costumul de cosmonaut, am pătruns în Universul întunecat al Fricii.

După vreo trei zile, am uitat de frică. Știi, am să-i dau un telefon peste două ore când termin tura. - Fir-ar-al naibii de virus, n-o reuși el să mă pună la pământ... Ascultă-mă, Iova. Cred că Bunul Dumnezeu se va îndura de noi toți, de fetele tale din salonul 5.

Crede, Iova, în mila Domnului și în puterea noastră, soldații din linia întâi...

“După șapte zile, fetele noastre au deschis ochii, și-au ridicat pleoapele spre lumină...

A opta zi au îngânat o dorință - calculatorul - mai să mă apuce pandallile - nu puteam refuza. Poate, Doamne iartă-mi gândul negru... Știu că e purtător de energie negativă.

Vorbele mele pot îngropa sau pot ridica bolnavul.

Fără întrebări, am adus din salonul obiectelor lăsate la internare, că, vezi Doamne, îl purtaseră într-o plasă de plastic în mașina cu girofar.

A zecea zi butonau ca niște roboți, așezate cu spatele sprijinit de speteaza patului, între două perfuzii...

Măști - Spectacolul "La porțile lumii" Teatrul Ioan Slavici Arad
Regizor - Laurian Onica
Autor - Lia Alb

G

Vechiul Testament, Cartea lui Iov

În cele din urmă, Iov recunoaște că a greșit, dar simpla inculpare, simpla înșiruire a unor greșeli săvârșite, nu e suficientă în fața Domnului.

Capitolul 40

1 Și Domnul a vorbit mai departe cu Iov și i-a zis:

2 “Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic se va da oare bătut?”

Și Iov a răspuns Domnului zicând:

Capitolul 41

4 Dacă am fost ușuratic, ce răspuns să-Ți mai dau? Voi pune mâna mea pe gura mea.

Iov, umilit, își mărturisește vina sa.

Capitolul 42

3 “Cine cutează, ai zis Tu, să bârfească planurile Mele, din lipsă de înțelepciune? Cu adevărat, am vorbit fără să înțeleg despre lucruri prea minunate pentru mine și nu știam.

5 Din spusele unora și altora auzisem despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut.

6 Pentru aceea, mă urgisesc eu pe mine însumi și mă pocăiesc în praf și în cenușă.”

Dreaptă, umilită, Iova, în cămăruța fetelor de la etajul 7, îngenuncheată, a înțeles, a șoptit, mângâind fotografia înrămată argintiu:

“Adevărata pocăință! Să ne recunoaștem păcatele față de Cel de Sus și greșelile față de semenii, pe care le săvârșim, de multe ori din ispita Necuratului, dar și din slăbiciunile firii.”

A deschis Cartea Cărților.

- Și Iov...

- Si eu sunt Iov?

- Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat...

- Îngăduie, Doamne, ca eu, mama lor, să iau răul asupra mea pentru a le salva. Copilele mele...

Cum să nu fie de folos rugăciunea mea pentru mugurii mei - ce-o zic cu tot focul pocăinței, îndurării?

Am uitat sfatul Părintelui Arsenie: “Îndreaptă purtările tale, mamă, către Dumnezeu, care săvârșește prin tine minunea îmbinării unui pui de om cu un pui de cer, răsplătă de fericire pentru ostenele tale.”

“Voi l-ați ispitit pe Cel de Sus”, zise cu amărăciune Ioana, luând o carte din raftul de sus al bibliotecii iubirilor eterne, și a îngenuncheat.

- Și una, și alta, și mall-ul, și mail-ul, și Cioran și Eliade și Agatha, pot viețui împreună...

- Și rugăciunea... șopti Iova.

Elena Stoinescu - Înălțare - tapiserie

H

Vechiul Testament, Cartea lui Iov

Astfel, prietenii Elifazar, Bildad, Țofar, au urmat poruncile Domnului, s-au dus și au făcut cum le spusese, și Domnul a primit rugăciunea lui Iov.

Astfel, Ioana, Ileana și Irina s-au întrunit întru prietenia și alinarea Iovei, s-au închinat Domnului, s-au închinat Maicii Domnului, îngenuncheate în fața Icoanei dinlăuntrul Mănăstirii. Și Domnul a primit rugăciunile Iovei.

Dreptul Iov și dreapta Iova au suferit îndelung fără cârtire, au fost încercați, dar au primit în sfârșit o dreaptă răsplătire.

xxx

Vechiul Testament, Cartea lui Iov, Capitolul 42

10 Și Domnul l-a pus pe Iov din nou în starea lui de la început, după ce s-a rugat pentru prieteni, și i-a întors îndoit tot ce avusese mai înainte.

12 Și Dumnezeu a binecuvântat sfârșitul vieții lui Iov mai bogat decât începutul ei, și el a strâns paisprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de asine.

13 Și a avut șapte fii și trei fiice.

Și la Spitalul Pandemiei s-a înfăptuit vindecarea celor două fiice.

Și casa Iovei, modestul apartament de la etajul 7, s-a împodobit cu flori...

Cele trei prietene și Iova, de mână cu fiicele însănătoșite, sprijinite, agățate de umerii femeilor înghesuite în Mercedesul dichisit, mândria Ilenei, la porunca Ioanei s-au îndăluit pe Drumul Bodrogului spre Mănăstirea atestată, potrivit vestigiilor, înainte de începutul mileniului al II-lea.

Începuturile sunt ascunse în negura vremii.

După o veche tradiție, mănăstirea a luat ființă în urma descoperirii unei icoane a Maicii Domnului cu Pruncul Iisus. Ni se povestește că un taur din turma unui păstor a scos cu coarnele dintr-o movilă de pământ Icoana făcătoare de minuni. Pe acel loc, credincioșii ar fi ridicat o bisericuță, unde s-a așezat Icoana.

S-au odihnit mai întâi pe băncile din lemn tare, printre trandafirii îmbobociți și hortensiile uriașe, roz, ca rochiile umflate și vesele purtate de fete vara pe Malul Mureșului...

Sfioase, cu Ioana în frunte, au ascultat vorbele istorisite, șoptite.

“Aici se odihnește trupul călugărului ce și-a renegat mama.”

- Cum adică, a alungat-o, nu i-a dat un codru de pâine? - bolborosea Iova.

- Hai, mamă.... Istoriile vechi... Ne-am documentat noi...

- Știi - telefonul, imagini, e-mail-uri...

- Nu-l primește pământul, fetelor - hotărî Irina.

- Drept pedeapsă - îngaimă cu toatele.

Au pășit cu sfială între pereții bisericii bătrâne.

În frigul ce încălzește inimile, s-au închinat, au repetat Crezul, cuvânt după cuvânt, înșirate în spatele Icoanei.

“Cred întru Unul Dumnezeu... și întru Unul Domn Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu...”

Pe furiș, una din fete mai aruncă o privire pe ecranul telefonului roz.

În fața altarului au îngenuncheat, s-au închinat sfios la îndemnul lovei, cu ochii spre zâmbetul Mântuitorului.

“Doamne, Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă...”

Icoana Măicuței cu Pruncul în brațe, Făcătoarea de minuni, le-a acoperit îngenuncherea cu o mantie străvezie.

Iova s-a trezit cuvântând cu ochii lipiți de cele două Icoane:

- Să spunem “Mulțumesc, Doamne...”

Ileana, mai apoi:

- Suferința, dacă nu te omoară, te întărește...

Irina:

- Suferința nu v-a omorât. Credințioșii noștri și neștiuții voștri v-a salvat.

Simțindu-i prezența pe banca din curtea Mănăstirii în fața altarului de vară, Ioana a alunecat plutind printre femeile îngenuncheate spre Călugărul Bătrân.

- V-am așteptat.

- Doamne ajută, Părinte. Binecuvintează.

S-a așezat sfioasă, urmând gestul, mâna subțire de sub haina neagră.

- Fetele sunt înăuntru. Se roagă și ele.

- Necazurile vin din greșeli...

- ... ale noastră, șoptește femeia. Am greșit cu toatele. Greșelile vin...

- Nu de la Dumnezeu, femeilor, fetelor - glăsui monahul ce s-a pomenit încercuit de ochii mirați, de mâinile întinse spre binecuvântare.

- El numai le îngăduie și spală cu ele vinovățiile noastre. Că așa zic Părinții, că vremea de acum este momentul interogației și spre pocăință ne e dată. Credincioșii v-a salvat acum.

- Și până când Pandemia asta? - scăpă una din fete.

- E numai începutul... șopti neauzit monahul...

Mormântul călugărului ce n-a fost primit de Pământ
Mănăstirea Hodoș Bodrog

Tolănite pe câte un fotoliu de răchită împletită, fiecare cu ochii în telefoanele roz, mai schimbau câte o vorbă din când în când.

- Ai citit tâmpenia ăluia de aseară?

- Nu era o prostie, iubi. Am pus la tărtăcuță câte ceva despre Antonescu.

- Și la ce folosește?

- La masterat, iubito. Am nevoie să-l trec cu brio, că altfel...

- Altfel ce? Te dau afară deșteptii ăia?

- Consiliul facultății... Apoi mahării de la Firmă...

- De parcă ei au pus mâna pe istorii vechi... Scutește-mă, iubi...

Pe nesimțite, lova așază pe măsuța rotundă, împletită din răchită maronie, o farfurie cu plăcinte aburinde - mere și brânză - umflate în albuș de ou bătut spumă. Trage cu urechea și, cu o voce temătoare:

- Ați citit acolo, în telefon, și despre lov?

- Care lov? Prefăcutele, făceau pe miratele, deși auziseră câte ceva când ascultaseră pe ascuns tiradele Ioanei.

- Haide... C-ați priceput! Scuze... Am întrebat. Doar...

- Ce vorbești, mămico... Îndată găsim, cât ai zice pește.

- Citim de pe Google, și pac...

- Pac ce?...

- Lasă-ne câteva minuțele...

- Și apoi vorbim? îndrăznește timid mama.

- Cum dorești, se schimonosesc amândouă, pufnesc într-un râs sănătos, care mai ascunde câte o tuse hârâită. Amintește de Covidul plutitor pe deasupra urbei ca fumul de la fostul Combinat chimic.

- “Ce-l definește pe Iov este trecerea lui bruscă de la starea de maximă fericire la cea de maximă suferință...” “Suferința lui Iov este mereu proiectată pe amintirea și imaginea fericirii și demnității dinainte...”

- Zice una...

- Zi-ne ce gândești tu. Ce-ai înțeles tu, fată dragă... se maimuțărește cealaltă.

- Păi... Iov - nu și-a pierdut credința... Iov a răbdat fără aiureli și vorbe grele la adresa Celui de Sus.

- Adică, nu i-a trimis niciun SMS? De îndoială? De...

- Fetele mele... Mai citiți... Din Cartea Sfântă. Chiar și de acolo, de pe telefon, din calculator... Cel de Sus v-a salvat...

- Și Dumneata, Mamă... - izbucnind în lacrimi, au răsturnat farfuria cu prăjiturile pufoase și s-au culcușit în brațele mamei.

Până spre seară cu citit din Vechiul Testament. Mai apoi, după miezul nopții, au căutat rețete de mâncare cât mai speciale în vechea *Sanda Marin* de pe vremea bunicii.

- Vom face o masă mare cu toții... au rostit amândouă dis-de-dimineată, cu ochii umflați și părul zburlit.

Sub dușul stricat, care abia le uda trupurile tinere, au făcut planul, apoi s-au machiat în fața oglinzii din baie, și-au uscat părul, l-au întins cu peria special cumpărată de Ileana cu luni în urmă.

S-au prezentat mulțumitor în fața Mamei, pe care au reușit s-o convingă să calce pe la coaforul din colțul blocului de alături, unde aranja permanentul demodat o bătrână din “veacul trecut”, amica lovei de pe vremea cozilor la carne și lapte.

Uimită, înainte de a le face pofta neașteptată, lova s-a hotărât că-i vremea unei tunsori fără permanent, da' nu și-a ascuns mirarea când au întrebat:

- Avem carne de pui în congelator? Și cartofi, și zarzavaturi și Delikat prin cămară? Da' ouă? Că zahăr știm noi, și făină...

- Eu fac provizii de pe vremea comuniștilor... Că nu m-am dezbrătat de obiceiul ăsta...

- ... caraghios...

- O fi, fetelor. Da' de bună întrebare, la ce vă folosesc vouă? Doar nu pregătiți o masă?

- Ai ghicit... sar într-un glas. O surprinză, așa că nu te grăbi după ce te-ai frezat. Mai dă o raită și pe la magazine. Cu mască... Nu uita... Poate găsești o fustă...

- Plisată? Că-i la modă... Îngăimă lova zâmbind.

- Ileana ți-a zis-o?

- Da' cine?

Ușurate, când au auzit liftul pocnind, s-au apucat cu cartea de bucate în față.

- Unu - aperitiv: salată boef făcut din zarzavaturile fierte împreună cu carnea de pui la foc mic;

- doi - supă de pui strecurată bine, amestecată cu tăiței subțiri fierți separat;

- trei - se așază într-o cratiță carnea fiartă, peste care se adaugă un sos de roșii;

- deoparte se fierb în coajă cartofii.

Cu chiu, cu vai, au terminat pe la 1 meniul propus și au sărit ca arse când a sunat telefonul lovei, care le anunța că întârzie la o cafea, că a invitat-o Ileana pe terasa din centru.

- Bine faci! au țipat fetele.

Amândouă s-au apucat să scotocească printre fețele de masă de sărbătoare brodate așezate ordonat în scrinul din sufragerie, și deasupra, în sertarul cu cheie, tacâmurile argintate, folosite numai de Paști și de Crăciun.

Au numărat într-un glas, citind din Cartea Sfântă:

- lov, în capul mesei,
- șapte - fiii lui lov,
- trei - fiicele lui lov,
- Mama Iova, vizavi de lov,
- noi, fiicele Iovei...

În TOTAL - paisprezece tacâmuri, paisprezece meseni.

Când Iova, întinerită cu vreo zece ani, s-a așezat în capul mesei, nu a întrebat de niciunele, dar socotea în gând cine vor ocupa scaunele cu spătar înalt din lemn tare, făcute pe vremuri la Fabrica de mobilă, la comandă specială. Că luase un CAR de la librărie pentru sufrageria din lemn de nuc.

“Ioana, Irina, Ileana, plus noi trei, fac șase, or la masă sunt paisprezece scaune și paisprezece farfurii...”

Cu gândurile împletite, a închis ochii... și când a simțit o boare răcoroasă, fâlfâirea hainelor, mirul mirositor și mai ales tămâia din candela de sub Icoană, i-a deschis și a făcut o plecăciune în fața lui lov, care-și ocupa locul din capătul celălalt al mesei.

Fiicele Încercatului, mândria tatălui, că fete frumoase ca ale lui nu se aflau cât de mare era țara, s-au așezat la stânga lui, și cei șapte fii au scos din desaga unuia o prescură ciudată și o sticlă de vin roșu-sângeriu și, primind încuviințarea, s-au așezat de-a dreapta tatălui.

Masa s-a împodobit cu flori și feluri peste feluri - bucatele găsite de dinainte, spre surpriza lovei.

Dintr-odată, liniștea s-a spart de glasul ascuțit al crainicului TV: “..în Coreea sunt inundații catastrofale ... Grecia se luptă cu focul ce amenință chiar și Atena ... în California pădurile au luat foc ... un cutremur de 7-8 grade pe scara Richter a zguduit Japonia ... în Alaska termometrul a urcat peste 30 de grade..”

Dimpreună, și lov și lova au rămas stane de piatră albastruie, strălucitoare, și dinăuntru amândurora au țâșnit Vorbele: “Adevărata noastră pocăință a fost recunoașterea păcatelor în fața Lui și a greșelile față de oameni...”

Dimpreună, pruncii au continuat:

“Ați suferit amândoi îndelung fără cârtire, dar ați primit în sfârșit o dreaptă răsplătire de la Cel de Sus - pe noi, pruncii voștri... și o mare de liniște și bucurie...

Și Lumea, asta va înțelege, Lumea va pătrunde în cele din urmă:

Credincioșia, iubirea, vor învinge și cutremurul, și apele revărsate, și focul mistuitor, și bolile și pandemiile...”

Mesenii au băut vinul roșu din potirele înalte și au primit sfios câte o fărâmă din prescura rotundă încălzită în căușul palmelor lui lov, înmuind-o apoi în roșul potirului și înfăptuind Taina...

Andrei Șchiopu - Însemnele Pământului

LIA ALB

Mă numesc Viorica Popescu.

Mă mai numesc și Lia Alb și sunt membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Am scris nouă cărți:

Senioria țărănească - roman, Editura Mirador, Arad, 1997;

Între Paști și Crăciun - roman, Editura Mirador, Arad, 1999;

Altarul de gheață - roman, Editura Mirador, Arad, 2001;

Alexandru - roman, Editura Hartman, 2005;

Maica Anghelina - roman, Editura Marineasa, Timișoara, 2007;

Pădurea din Biserică - roman, Editura Dacia, 2011;

Teatru, Editura Eco Transilvan, 2013;

Pași pierduți - roman, Editura Brumar, Timișoara, 2017;

Cimitirul istoriei - roman, Editura Tiparnița, Arad, 2019.

Premii:

Premiul pentru excelență (proză) - Gala excelenței arădene, 2007;

Premiul pentru proză - romanul *Pădurea din Biserică*, Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Arad, 2011.

Premiul pentru proză - *Pași pierduți* – roman, Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Arad, 2018.

În rugăciune - în fața Altarului Mănăstirii Hodoș-Bodrog

IOVA ȘI ...

ISBN: 978-606-675-325-8